

съ надѣжда да видимъ пакъ утрѣшниятъ день. Не бѣше още се съзорило, но азъ се събудихъ и повикахъ мама и татя; дѣдо ми, като старъ чловѣкъ, остана да спи. Излѣзохме на двора. Небето са чѣрвеняеше на Истокъ; единъ хубавъ цвѣтъ бѣше покрилъ страната, отъ кадѣто се гордѣяше зорницата. Птичкитѣ весело пицяха, а най вече славейчето, което бѣше направило своето гнѣздо на нашата круша. Сутринта бѣше приятно. . . . Звѣздитѣ една слѣдъ друга потъваха безслѣдно въ океана на небесното пространство.

Нашата първа грижа бѣше: да видимъ какво се е случило въ къщи и затова всички освѣнъ дѣда, затекохме се да видимъ какво има. Нѣмаше никакви бѣлѣзи, които да свидѣтелствуватъ, че е била такака страшна ноца; всичко бѣ на мѣстото си. Кучето ни слѣдваше и любезно се притриваше около краката ни; азъ понякога го одаряхъ, когато то по своята невнимателность ме пжнеше. Отидохме въ градината и тамъ нѣма нищо, само едно голѣмо перо намѣрихме на плѣта. Дѣдо ни каза, че перото паднало отъ чумата, когато тя се направила или престорила на патка и искала да прѣхвъркне прѣзъ плѣта. Ние отъ ненавистъ къмъ проклѣтата чума, го изгорихме въ пещѣта.

Деньтъ са минх весело, засмѣно и пакъ настѣпа ноцѣта, ние пакъ си лѣгнѣхме въ плавника, а дѣдо си легнх вънка. Презъ тази ноцѣ нищѣ са неслучи съ насъ, ние спяхме спокойно. Само съ дѣдо се случило едно малко нѣщо и той ни го разказа на заранѣта.

— Единъ страханъ сънь сънуваха, каза дѣдо ни, тази ноцѣ. Чумата да са провали, да но **Св. Илия** я смажи съ своитѣ коние и **Св. Никола** да я удуши съ железнитѣ ржкавици, като се побоя да дойде пакъ да не би да ѝ са стронатъ кокалите,